

havde stræbt hen til faa megen Ensartethed i Bospisningsvæsenet, som var foreneligt med det behøvrige Hensyn til den Befolknings Sædvaner og Skikke, som hver af dem formentlig var bestemt til at virke for, maatte de dog have Betænkelse ved en pludselig Indførelse af saagjennemgribende Forandringer i Anstaltens Bospisningsvæsen, som Ministeriets Forlangende om et ensartet Spisereglement vilde have til Følge, efterat der i en Række af 17 Aar paa det ene Sted og 22 paa det andet havde dannet sig Traditioner, Sædvaner, Fordringer med mangeaarig Værd paa Grundlag af det Bestaaende saavel blandt Patienter som Lyende og Betjente, hvoraf en brat Afbrydelse ikke lettelig kunde finde Sted, uden at træde Hensyn for nær, som Anstaltens særlige Formaal tilsiger den at respektere, og som derfor have Krav paa at behandles med varsom Haand, naar en Forandring deri erkjendes for nødvendig eller rigtig. Overlægerne have i denne Henseende anført, at der vel ikke er mange Steder, hvor Traditionen spiller en vigtigere Rolle end i en Sindsygeanstalt, hvor den danner en Hovedrepræsentant for det Stabile, der er af største Betydning for Anstaltens Virksomhed. Hvor den er god, bør den derfor nødtigt opgives, men saaledes som Forholdene efterhaanden have udvirket sig i begge Anstalter uafhængigt af hinanden, er der paa begge Steder, med Hensyn til Bospisningsvæsenet skabt Noget, hvormed der hersker Tilfredshed baade blandt Patienterne og Betjeningen, saa at der paa intet af Stederne egentlig føles Trang til Forbedring eller Forøgelse i noget væsentligt Punkt. Men naar dette forholder sig saaledes, maa Overlægerne paa den anden Side nære den største Betænkelse ved enhver Forandring i Spisereglementerne, hvorved paa noget af Stederne en Tilbagegang eller Forringelse i nogen mærkelig Grad af det Tilvante vilde være Følge, idet de tro, at dette saavel blandt Patienterne som blandt Lyendet vilde vække stor Misforstaaelse og forvolde mangehaande Ulemper og Besværinger, hvorigjennem ogsaa Opinionen i Publikum let vilde kunne paavirket paa en Maade, som ikke kunde være Anstalterne ligegyldig. Professor Selmer har i den Anledning henpeget paa, hvorledes den norske Sygeanstalt alt tidligere har gjort en Forsøg i denne Retning, som synes at opfordre til Forsigtighed med Hensyn til mere gjennemgribende Indskrænkninger i Bospisningsvæsenet, idet dens oprindelige Spisereglement, der for 3die Klasse Bedkommende meget nærmede sig Nisisternes nuværende, ikke havde taget tilstrækkelig Hensyn til den jødiske Befolknings særlige Vaner og Skikke, blandt Andet med Hensyn til Antallet af de daglige Maaltider, og desaarjag valte en almindelig Misnøje blandt Patienterne af 3die Klasse, foranledigede Lyendet til idelige Opfølgelser af Hensyn til Kosten, vanskeliggjorde Tilveiebringelsen af et godt Opfyndningspersonale og begyndte at skabe en Opinion i Publikum, som ikke var gunstig for Anstalten, indtil Klagerne bleve afhjulpne ved Forbedringer og Tillæg til Reglementet. Det er Professor Selmers Overbevisning, at den pludselige Indførelse af en Forandring i Spisereglementet, der i nogen bemærkelig Grad formindskede enten Kvantiteten eller Kvaliteten af Bospisningen for 3die Klasse, ikke blot vilde foranledige de samme Besværinger og de samme Misforstaaelse som dens utilfredsstillende Bestaaenhet tidligere, men paa Grund af de i den mellemiggende Aarrække i saa mange Henseender forandrede Forhold vilde medføre endnu beklageligere Følger end dengang, idet Lyendet ikke vilde finde sig deri, og en Uvishedhed afstedkommes i dette nutildags særdeles vanskelige Forhold, som kunde bringe Anstalten i de allerførste Forlegenheder, navnlig med Hensyn til Opfyndningsfolkene, som det er af særlig Vigtighed at knytte fast til Tjenesten, da Tilfredshed og idelig Skikken af dem paa mange Maader griber forstyrrende ind i Anstaltens Virksomhed og Patienternes Velvære.

Overlægerne troede i det Hele at burde henlede Opmærksomheden paa, hvorledes Fordringerne til Livets Komfort i alle Samfundsklasser have udvirket sig betydeligt siden Anstaltens Oprettelse i 1852 og 1857, og navnlig ere tiltagne med raske Skridt i de seneste Aar, og udtalte derhos deres fælles Grundantagelse, at naar Sygdommens Bestaaenhet, være sig af Hensyn til den Sindsyges eget Vel eller for Samfundets Skyld, gjør det til en Nødvendighed at berøve ham de mangehaande og betydningsfulde ideelle Goder, som Opholdet i en Anstalt altid vil hindre ham i at nyde — saasom Hjemmets Hygge og Behageligheder, Samlivet med Slægt og Venner, den personlige Frihed og Retten til selv at vælge sit Opholdssted, ordne sine Forhold og indrette sit Liv overensstemmende med sine Tilbøieligheder og tidligere Vaner — saa byder Humaniteten at sørge for, at han, saavidt ske kan, faar en Erstatning for alle disse Savn i en rundelig Tilfredsstillelse af Livets materielle Goder, der ogsaa i Virkeligheden kunde yde ham desto fuldere Erstatning derfor, jo mere Sygdommen har bragt hans Liv ned paa et lavere Trin.

De foranstaaende Betragtninger godtgjorde efter Overlægernes Formenting tilstrækkelig Utilraadeligheden af at tilveiebringe Ensartethed i Spisereglementerne ved den ovenfor under a. antydede Fremgangsmaade, og da en saadan fuldstændig Ensartethed i Bospisningen for de forskellige Patientklasser, at kun de stedbige Priser kunne betinge en Forskjel i Omkostningerne for hver Klasse i begge Anstalter, heller ikke lader sig tilveiebringe ved de under c. antydede For-